

Moartea și puterile ei limitate

Blacks

Moarte, tu n-ai nicio vină
găsit-ai un suflet vacant,
candid rezervor de lumină
pe care l-ai luat " en passant".

În drumul spre-a ta nemurire
înșiri panoplii de trecut
să prindă tot omul de știre
că ești un război nevăzut.

Puterea îți este o teamă
ce omul o are-n simțiri
că veșnica dare de seamă
îi fi-va calvar în trăiri.

Pe drumul cernut de-a ta vrajă
o sete te prinde ciudat.
Distrugi a destinului cază
să bei un trecut nepătat.

Sa-mi bei, de voiești, tot trecutul
paharnic îți sunt, negreșit.
Nevoia să simt nevăzutul
mă-ndeamnă s-accept un sfârșit.

N-oi duce o luptă cu tine
păstrând al meu trup prea bolnav,
ce astăzi nu poate susține
al gândului falnic năstăv.

Vei prinde în mrejele tale
bordeiul clădit de-al meu trup,
Dar nu-ți ridica osanale
că boala îți fi-va otcup.

Vei lua doar puteri pe sfârșite,
un ultim și tainic oftat,
Dar, colo-n final, vei admite
că tot ce-am creat ți-a scăpat.

Nu-i moartea suprema satară
ce omul o-nfruntă în bloc,
Iar gândul și mintea sprintară

la trup nu se prind în breloc.

Zidite rămân în cuvinte,
în tot ce-i clădit spre etern,
cetăți de aduceri aminte
la tot ce am fost și suntem.

Îți dau, Moarte, astăzi, doar trupul
drept bir pentru tot ce-am creat.
Te-ntâmpin cu-al gândului scrupul
că tot ce-am dorit am aflat.

Sunt gata să-nchin azi paharul
cucutei să-i dau șezământ,
Dar tu vei simți crud amnarul
ce dăinuie peste mormânt.

În frig ți-ai găsit întrupare
și trupu-mi cedează pe veci,
dar nu vei putea cu-a ta stare
să strigi către viață: "HARECI!"